

La vida de dins i la de fora

L'amor és la solució, diu Leonard Cohen sabent que també en l'amor som imperfectes

Foto: Leonard Cohen

En una entrevista de l'any 1988, deia Leonard Cohen que tenia la impressió que estàvem vivint un període en el qual el món interior i el món exterior estaven molt separats. Com si no hi hagués vida pública, s'exclamava, o, millor dit, com si ningú no li digués res. És clar que, i devia mirar el seu interlocutor amb aquell somriure trist que sempre l'acompanyava, seguia els temes polítics i de tant en tant anava al cinema. El poeta, però, insistia a dir que era com si ningú li estigués parlant. "Cap polític i molts pocs artistes parlen del seu món interior. De manera que l'abisme que existeix entre el món interior i el món públic ara és enorme".

Han passat 28 anys, i l'abisme, la dissociació entre el món interior i el món exterior és encara més gran. "Cap polític i molts pocs artistes parlen del seu món interior..." I com si l'escoltèssim ara mateix sentim, perquè el veiem, que el paisatge és desolador. Es parla més que mai, es fa més xafarderia que mai, fins i tot s'esventen coses íntimes fins a la més obscena pornografia biogràfica. *Reality Show*, en diuen, per no parlar de les màscares i carnivals polítics que desfilen per tants carrers i places del món. Del món interior al qual es refereix Leonard Cohen no se'n parla. Aquesta veu, que és la veu de l'ànima, hi és, però es fa inaudible entre tant soroll. Com si l'ànima s'anés morint seguint la sendera de la mort de Déu.

"Déu és en trànsit, Déu mai no va morir", va escriure Leonard Cohen a la seva novel·la *Bells perdudors*. Era la seva fe. Per això Leonard Cohen parla del creixent buit de vida amb sentit. I per

això en la seva poesia hi ha un delit, un afany per cosir aquest estrip existencial, aquest forat negre entre la vida de dins i la vida de fora que ens trenca, que ens fragmenta, que ens provoca tant de dolor. L'ànima se'n dol. L'amor és la solució, diu Leonard Cohen cançó rere cançó sabent que també en l'amor som imperfectes. Però l'amor és un camí que porta a l'aproximació d'una realitat immaterial que no té ni dins ni fora, i que no percebem en la dualitat que, tallant, ens fereix. L'amor ens unifica ni que sigui amor sentit per un instant, Déu sentit per un instant, Déu en trànsit.